

ΘΕΜΑ:

ΑΠΟΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

«ΙΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΕΙΑ ΑΓΑΠΗ» Η σημασία της ανδρόγυνης συνείδησης στην πνευματική ολοκλήρωση

Ο πρώτος άνθρωπος πλάστηκε Ανδρόγυνος, κατά εικόνα και καθ' ομοίωση του Θεού. Άρρεν και Θήλυ εποίησεν αυτούς. Ο Δεύτερος άνθρωπος ζυμώθηκε από χώμα, κατοίκησε στη γη και τελικά εξέλεσε. Ο παράδεισος είναι μέσα μας, ο κήπος στον οποίο οφείλει να επιτελεστεί το έργο της αρχικής ενότητας. Από εκεί και πέρα ανοίγεται το άπειρο και ανεξερεύνητο τοπίο της Θείας Ομοιότητας. Σε αυτό το δρόμο μας οδηγεί ο Υιός της Αγάπης, ο Χριστός.

Η διπολικότητα της ανθρώπινης συνείδησης είναι σήμερα επιστημονικά διαπιστωμένη. Η πιο άμεση εκδήλωσή της είναι η διάσταση ανάμεσα στη σκέψη και στο συναίσθημα, ανάμεσα στο νου και την καρδιά. Αυτή κάνει τις περισσότερες πράξεις μας (παιδιά) της σύγκρουσης και όχι της αρμονίας. Η σύγκρουση στις περισσότερες εκφράσεις της ζωής μας είναι απόρροια ενός βαθύτερου ψυχικού δυισμού, που μας διχάζει κάθε στιγμή μπροστά στο αιώνιο πλέγμα αντιθέτων, καλό-κακό, χαρά-λύπη, ζωή-θάνατος. Ταλάντωση

Οι ρίζες αυτού του φαινομένου βυθίζονται πολύ βαθιά στο παρελθόν της ανθρώπινης εξέλιξης. Τα περισσότερα θρησκευτικά ή φιλοσοφικά συστήματα έχουν ως βάση την ιδέα της εγκατάλειψης μιας αρχέγονης κατάστασης τελειότητας, εξαιτίας ενός πνευματικού σφάλματος. Για παράδειγμα ο διαχωρισμός της ανδρόγυνης σφαιρικής ύπαρξης του Πλάτωνα και η ιστορία της πτώσης του ανθρώπου στη Βιβλική Εδέμ. Η πτώση αν αποκωδικοποιηθεί με εσωτερικό τρόπο, μπορεί να μας δώσει μια πλήρη εικόνα της εσωτερικής μας αντιφατικότητας. Στο σώμα μας, ως αιτία της συνειδησιακής διαμάχης, εμφανίζεται ο διαχωρισμένος άνθρωπος εγκέφαλος. Το αριστερό και δεξιό ημισφαίριο του εγκεφάλου έχουν διαφορετικές και αλληλοσυγκρουόμενες ιδιότητες.

Το πρώτο είναι η έδρα του συνειδητού μας νου. Καθορίζει τις λειτουργίες της φυσικής αντίληψης με κυρίαρχους άξονες την κριτική σκέψη, τη λογική και το ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Το δεύτερο εμπεριέχει το σύνολο των ψυχικών και πνευματικών ιδιοτήτων. Πιο συγκεκριμένα ο αριστερός λοβός, είναι η έδρα του εγώ και της προσωπικότητας και ο δεξιός λοβός η πνευματική μας φύση, η αόρατη πλευρά του εαυτού μας, την οποία προσεγγίζουμε μέσα από όνειρα, διαισθήσεις και εμπνεύσεις. Η ανθρώπινη ψυχή είναι το πεδίο πάνω στο οποίο μαίνεται, μπροστά σε κάθε της επιλογή η αντιπαράθεση ανάμεσα στον υλικό και πνευματικό πόλο. Κατά μια άλλη αντιστοιχία, οι δύο εγκεφαλικοί λοβοί αντιστοιχούν στα δύο νευρικά συστήματα του σώματος, το κεντρικό και το αυτόνομο. Αυτά, σύμφωνα με την εσωτερική διδασκαλία, αντιστοιχούν στα δύο δένδρα του Παραδείσου, το δένδρο της Ζωής και το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού.

Ο Παράδεισος από μεταφυσική άποψη δεν είναι άλλο από το ανθρώπινο σώμα, το οποίο εν αρχή ήταν τέλειο. Όσο ο άνθρωπος ήταν συνδεδεμένος με το ένα νευρικό σύστημα που αντιπροσώπευε το Δένδρο της Ζωής, ήταν στον κόσμο της ενιαίας αντίληψης, της ενότητας

δηλαδή με τη Θεότητα. Όταν γεύθηκε τους καρπούς του απαγορευμένου δένδρου πέρασε στο άλλο νευρικό σύστημα όπου ταυτίστηκε με την δυαδικότητα της φύσης και σαν άμεσο αποτέλεσμα γνώρισε τη σύγκρουση. Ο Παράδεισος εκτός από ένα πραγματικό γεγονός, αντιπροσωπεύει επίσης έναν χώρο συνειδητότητας. Η μεταφορική σημασία του χαμένου Παραδείσου μέσα στην ανθρώπινη συνείδηση, είναι ταυτόσημη με τον διαχωρισμό της. Αντίθετα η επιστροφή σε αυτόν, σηματοδοτεί τη διαδικασία της θεραπείας και της αποκατάστασης στην αρχική ενότητα του εαυτού.

Με αυτήν την έννοια, σκοπός κάθε πνευματικής υπήρξε πάντα η διόρθωση της διαχωρισμένης αντίληψης. Η αποκατάσταση δηλαδή, μέσω εσωτερικών μεθόδων και πρακτικών, της επικοινωνίας ανάμεσα στα δύο διαχωρισμένα ημισφαίρια του εγκεφάλου. Αυτά είναι στην πραγματικότητα τα δύο φύλα του εαυτού μας, το αρσενικό και το θηλυκό, που ενώ συνυπάρχουν δεν επικοινωνούν. Είναι ο άνδρας και η γυναίκα μέσα μας, που έχουν χάσει τον Παράδεισο, δηλαδή την κατάσταση ενότητας του εαυτού. Αυτό σημαίνει ότι ο συνηθισμένος άνθρωπος λειτουργεί σχεδόν ολοκληρωτικά με τον αριστερό λοβό, τον σωματικό νου, που η πραγματικότητά του στηρίζεται στο χρόνο. Η αντίληψη εδώ διαμορφώνεται από τις πέντε αισθήσεις, οι οποίες στην πλειονότητα των ανθρώπων υπολειτουργούν. Αυτό ήταν γνωστό στον Ιησού Χριστό, ο οποίος με σχετική παραβολή τις αναφέρει ως μωρές Παρθένες, δηλαδή ανόητες. Ήθελε να πει με αυτό ότι οι πέντε αισθήσεις δεν είναι σε θέση να δουν τον νυμφίο, δηλαδή τον ενωμένο Εαυτό, τον ανδρόγυνο άνθρωπο, που ενσωματώνει μέσα μας το Χριστικό πρότυπο.

Επομένως η προσωπικότητα μέσω των πέντε αισθήσεων αδυνατεί να εκφράσει στο ελάχιστο τη συνολική πραγματικότητα της ύπαρξης και τις άπειρες δυνατότητες του πνευματικού όντος, που ενυπάρχει στον άνθρωπο. Έτσι αυτό που γνωρίζει ως εαυτό δεν είναι παρά μια σαρκική φυλακή μέσα στην οποία τα πνεύμα μας γνωρίζει τη σκληρή εμπειρία του περιορισμού που επιβάλλει ο υλικός κόσμος. Οι ψυχολογικές αιτίες του διαχωρισμού μέσα στην πορεία του χρόνου, ανακυκλώνονται σύμφωνα με τον νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος και αναπαράγονται συνεχώς. Έτσι ο άνθρωπος γίνεται δέσμιος ενός ψυχικού φορτίου αιτιών –σκεπτομορφών- που αναζητά εξιλέωση μέσα από συνεχείς επαναγεννήσεις. Αυτό επαναλαμβάνεται έως ότου κάποτε συνειδητά, σαν τον κουρασμένο ταξιδευτή, θελήσει να βρει τη συντομότερη οδό για να δώσει τέλος στην περιπλάνηση. Αλλά αυτό δεν είναι κάτι εύκολο.

Η επίτευξη της ενότητας του διασπασμένου εαυτού είναι το ιερότερο και δυσκολότερο έργο που καλείται να κάνει ένας άνθρωπος στη γη. Η σύνδεση ανάμεσα στον υλικό και τον πνευματικό άνθρωπο και η γεφύρωση του χάσματος ανάμεσα στα δύο επίπεδα του εαυτού, είναι γνωστή ως Πνευματικός Γάμος, Τελείωση, Θέωση, Απελευθέρωση. Γίνεται με θυσίες και μάχες στο πεδίο της προσωπικότητας και προϋποθέτει την ενηλικίωση της ψυχής, δηλαδή την πνευματική της ωρίμανση, που είναι δύσκολο να συντελεστεί στην διάρκεια μιας ζωής. Στην Εσωτερική Διδασκαλία κάπου αλλού διαβάζουμε πως, το θηλυκό μέρος του ανθρώπου, η ψυχή, ανέπτυξε βουλευτικότητα και θέλησε να γεννήσει, να δημιουργήσει μόνη της χωρίς σπόρο του πνεύματος. Όχι ιδέα τελειότητας, και Αλήθειας από το Δένδρο της Ζωής, αλλά ιδέα διττότητας και πλάνης από το Δένδρο της Γνώσης του Καλού και του Κακού, λαμβάνοντας σπόρο υλική ιδέα από το νου που εκείνη σχημάτισε. Έτσι έχασε την παρθενικότητά της, δεσμεύτηκε με τα γεννήματα τα ύλης που μορφοποίησε και που ήταν ατελή και εγκλωβίστηκε μέσα στον άνθρωπο, ενώ η διάνοια πήρε στα χέρια του εξουσία δημιουργίας, δυνατότητα μορφοποίησης, οικειοποιούμενος την ίδια τη δύναμη που τον δημιούργησε. Γι' αυτό είναι απαραίτητη η θυσία της διάνοιας, που συμβολίζει ο Ιωάννης της Α' Παρουσίας, ώστε να Παρθενοποιηθεί η Ψυχή του Ανθρώπου να λάβει εκ νέου σπόρο πνεύματος και να συντελεστεί η Δεύτερη Γέννηση μέσα του, η Χριστογένεση.

Ο πιο πρόσφορος δρόμος για το ταξίδι της επιστροφής είναι αρχικά ο ενοποιημένος Νους. Η επίτευξη του βασιλικού γάμου απαιτεί ιεραρχημένα βήματα συνειδητοποίησης και κατανόησης. Αυτά τα βήματα πρέπει να τα δούμε να ανεβαίνουν την σκάλα του ενεργειακού

σώματος του ανθρώπου με στόχο την κατάκτηση της λεπτομερής ενέργειας που παρέχει η πνευματική μας φύση. Αυτή η σκάλα είναι τα κέντρα η τσάκρα του ανθρωπίνου σώματος, που ξεκινώντας από το πρώτο κέντρο, την έδρα της αυτοικανοποίησης και του εγώ, φθάνουμε στον πνευματικό άνθρωπο, κάτοικο των τριών ανωτέρων κέντρων ύπαρξης. Εκεί εδρεύει το ανώτερο συγκινησιακό και το ανώτερο διανοητικό σώμα του ανθρώπου, που ανταποκρίνεται στο κέντρο του θυροειδή της επίφυσης και της υπόφυσης. Το έργο της αποκατάστασης στην ανδρόγυνη συνείδηση έχει να κάνει λοιπόν με την φύση των ενεργειών μέσα στον άνθρωπο, καθώς η ποιότητα της κατώτερης φύσης μας αναβαθμίζεται σταδιακά αποκαλύπτοντας το ποιο λεπτοφυές και εκλεπτισμένο πνευματικό μας σώμα. Από τον ίδιο δρόμο που φύγαμε πρέπει να επιστρέψουμε. Χρησιμοποιώντας τη διάνοια μέχρι το σημείο του Αιτιατού σώματος που εκεί αποκεφαλίζεται και η ψυχή αγνοποιείται. Οι καρποί του Δένδρου της Γνώσης του Καλού και του Κακού πρέπει να ξαναφαγωθούν αυτή τη φορά με ένα τελείως διαφορετικό σκοπό. Η ενέργεια που καταναλώθηκε κάποτε για την μορφική εκδήλωση του σύμπαντος των επιθυμιών μας πρέπει να αποδοθεί στο Όλον τη Θεότητα όπου ανήκει. Αυτό αποτελεί μια αδυσώπητη μάχη με το Εγώ μας που δεν θέλει να παραδώσει τα σκήπτρα. Στην πορεία της ανθρωπίνης εξέλιξης, τα στάδια και οι τρόποι της ατομικής και συλλογικής ανάπτυξης συμπίπτουν.

Τόσο στον άνθρωπο όσο και στην ανθρωπότητα η καλλιέργεια της ψυχής μέσω της Γνώσης, εκφράστηκε με δύο όψεις: ως Βούληση του Θεού και ως Σοφία του Θεού. Στη Βίβλο η Βούληση του Θεού γίνεται φανερή με την αυστηρή και τυπική υποχρέωση της εφαρμογής του Δεκαλόγου από το λαό του Ισραήλ. Έτσι ο άνθρωπος της Παλαιάς Διαθήκης διαμορφώνει την ηθική στάση του απέναντι στο καλό και το κακό βάσει ενός συστήματος αξιών που στις Γραφές αναφέρεται ως γραπτός Νόμος. Από την άλλη χαρακτηριστικό του προχριστιανικού και ειδωλολατρικού κόσμου ήταν τα Μυστήρια. Σε αυτά προσέγγιζαν τη Σοφία του Θεού, όσοι ήταν προετοιμασμένοι και ώριμοι. Από την εποχή όμως της ενσάρκωσης του Λόγου στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, ένα τρίτο μονοπάτι ανοίγεται στην ανθρωπότητα. Και μια ριζική αλλαγή συμβαίνει στον τρόπο που ο άνθρωπος καλείται να πλησιάσει το Θεό. Μια νέα διάσταση κατανόησης και γνώσης έρχεται στον κόσμο, μαζί με εκείνον που κομίζει ένα νέο μήνυμα: Την Αγάπη. Όπως τότε, έτσι και τώρα, όπως μέσα έτσι και έξω, για τον καθένα από εμάς ισχύσουν ταυτόχρονα και οι τρεις οδοί.

Η ηλικία της ψυχής, ο βαθμός της τριβής της ανάμεσα στα επίπεδα συνείδησης, καθορίζει τη δυνατότητα πρόσβασης στην Θεϊκότητά μας. Για την πλειονότητα των ανθρώπων, ο νόμος παραμένει το ασφαλές καταφύγιο. Επιβάλλει καθορισμένα πρότυπα συμπεριφοράς, που μπορεί να αποτελέσουν την πυξίδα της μη αφυπνισμένης συνείδησης, προκειμένου να μη χαθεί ολοκληρωτικά. Από την άλλη όλο και περισσότεροι στην εποχή μας άνθρωποι βαδίζουν στο μονοπάτι της εσωτερικής αναζήτησης και μαθητείας.

Η εμπειρία όμως από την Θεία Αγάπη παραμένει μια εξαίρεση στον κανόνα, ένας δείπνος για εκλεκτούς συνδαιτυμόνες, ένας ευωδιαστός κήπος στον οποίο, παρά την ορθάνοιχτη πόρτα του, ελάχιστοι κατορθώνουν να εισχωρήσουν. Έως και την αγάπη οι δρόμοι αφορούν στην έννοια της προσέγγισης. Η Αγάπη είναι ο αληθινός και τέλειος τόπος της επίτευξης. Έως την Αγάπη είναι αυτονόητη η κίνηση προς κάτι. Η αγάπη φέρνει τη βαθιά βεβαιότητα του τέρματος και της ανάπαυσης του ταξιδιώτη από την μακραίωνη αγωνία του νόστου.

Αυτή η βεβαιότητα δεν μπορεί να την προσφέρει η τελειοποίηση της προσωπικότητας που βασίζεται στην τήρηση του νόμου. Ο ρόλος του νόμου υπήρξε η προστασία του ανθρώπου από τις αυθαιρεσίες του ενστικτωδούς εαυτού. Του αφαιρούν όμως τη συμμετοχή της συνείδησης μπροστά στις προκλήσεις των προσωπικών επιλογών. Έτσι ο νόμος σταματούσε τον άνθρωπο στο κατώφλι της συνείδησης και δεν του επέτρεπε την εισχώρηση εκεί. Παρέμενε στην εξωτερική αυλή του ιερού ναού της ύπαρξης. Η Σοφία πάλι απλώς τον εισήγαγε στο εσωτερικό επιτρέποντας την κατανόηση. Αλλά η Αγάπη ανοίγει την ωραία πύλη του αδύτου, όπου λαμβάνει χώρα το μυστήριο της συνάντησης της ψυχής με το δημιουργό της. Η Γνώση εδώ έχει το χαρακτήρα της άμεσης και ανόθευτης αποκάλυψης μέσω ενόρασης. Η αλήθεια

πηγάξει από την ακαριαία συνήχηση του ενιαίου εαυτού. Αυτός που ρωτά λαμβάνει και την απάντηση και ερώτηση και απάντηση σβήνουν στην ηχώ της απόλυτης βεβαιότητας. Ο μυστικός αυτός χώρος των θαυμάτων είναι ο Νους της ψυχής. Ο Ιησούς έδειξε το δρόμο για την προσπέλαση στα άδυτα της ανθρώπινης ψυχής, ως του σημείου που του αποκαλύπτεται η σχέση του με τον δημιουργό του.

Σε εκείνο το ακρότατο σημείο πραγματώνεται η Κοινωνία Θεού και Ανθρώπου. Η σχέση της υποτέλειας και της υποταγής καταργείται. Χάνεται ο φόβος της καταδίκης που επιφέρει η παράβαση των εξωτερικών κανόνων, επειδή η φιλία με το Θεό παρέχει στον άνθρωπο την ελευθερία του πνεύματος. Δεν είναι πια δούλος, αλλά Υιός και Κληρονόμος. Η συνάντηση αυτή γίνεται δια της αγάπης και η αγάπη είναι τέλεια εκπλήρωση του νόμου. Γιατί κάθε πράξη που ενέχει αγάπη, υπηρετεί την ουσία του νόμου και ανώτερη Θέληση του Θεού.

Με τον Θεό δεν επικοινωνούμε στο επίπεδο των πράξεων, αλλά στο επίπεδο των κινήτρων και της συνείδησης. Η πράξη που δεν εναρμονίζεται με το νόμο μπορεί να μας καταδικάσει. Αλλά η πίστη του Θεού μπορεί να μας δικαιώσει. Αυτό αντιλαμβάνεται η καρδιά και λέγεται ότι η νοημοσύνη της καρδιάς είναι η πραγματική νοημοσύνη.

Στην ελληνική θρησκεία η καρδιά είναι η κεφαλή του Θεού. Η «κάρα του Διός» γεννά το ύψιστο σύμβολο του Φωτισμένου Νου της Σοφίας, την Αθηνά. Ένα σύμβολο που υπαινίσσεται μια ολότητα συνείδησης, γιατί ενώνει την αρσενική και θηλυκή αρχή και έτσι γίνεται φορέας της πραγματικής Γνώσης-Σοφίας. Ο Θεός είναι πνεύμα. Εκδηλώνεται μέσα μας ως ενέργεια και οι ενέργειες μεταξύ τους έλκονται με βάση την ομοιότητα. Είμαστε κάτι ή κοντά σε κάτι, στο βαθμό που μοιάζουμε με αυτό. Ο Θησαυρός, η αίσθηση του κάθε πολύτιμου στη ζωή μας, φανερώνεται από την ολοκληρωτική κίνηση της καρδιάς προς αυτό. Αν ο Θεός είναι Αγάπη και το όμοιο έλκει το όμοιο, τότε ο Θεός-Αγάπη έλκει τον άνθρωπο-αγάπη. Είμαστε κοντά στο Θεό στο βαθμό που αγαπάμε και αν αγαπάμε, τότε το φυσικό κακό καίγεται μέσα μας από την πνευματική ενέργεια της αγάπης.

Στο Χριστιανικό δράμα, μια πρωταγωνιστική μορφή, η Μαρία Μαγδαληνή, εμφανίζεται ως η αποδιοπομπαία του περιγυρού της, εξαιτίας της ανάρμοστης, κατά το νόμο, ηθικής της. Παρόλα αυτά υιοθετείται από τη στοργή του Ιησού με έναν τρόπο που ταραξίζει ακόμα και σήμερα τα λιμνάζοντα ύδατα της μονόπλευρης κατανόησης.

Στο Ευαγγελικό στιγμιότυπο, στο σπίτι του Σίμωνα, η γυναίκα συγκεντρώνει τις διαμαρτυρίες για την παρουσία της. Αντίθετα Εκείνος που έβλεπε πίσω από το φανερό, την καλεί κοντά Του. Για Εκείνον θα γινόταν ένα αναπόσπαστο κομμάτι του δρόμου που ήρθε να δείξει. Ένα πρότυπο υποσυνείδητου παραδειγματισμού. Η Μαρία, εκτός από ένα πραγματικό γεγονός, ενσωμάτωνε μια ψυχολογική αλήθεια. Συμβόλιζε τη συγκινησιακή δύναμη που μπορούσε να στοχεύσει αλάθητα στην κατανόηση του πνεύματος. Αναγνώριζε άμεσα αυτό που ενσάρκωνε ο Ιησούς, χωρίς τα εμπόδια της φυσικής αντίληψης των νομοδιδασκάλων. Από την πλευρά Του ο Ιησούς αντιλαμβανόταν τη φωτιά που ανασάλευε στην καρδιά της. Γνώριζε την αλημνική αξία του πυρός και της μετατροπής που μπορούσε να επιφέρει. Διαισθανόταν τη μυστικιστική της δυνατότητα, αφού μπορούσε να φτάσει στον πυρήνα της συγκίνησης και να αντλήσει από εκεί τη βεβαιότητα. Η κατανόησή της θα ξεπερνούσε σε ταχύτητα αυτούς που ακολουθούσαν με το στερεότυπο νου.

Η αγάπη της ήταν ικανή να μετουσιώσει κάθε νοθευμένη εικόνα μέσα στο πνευματικό της σώμα και να ανυψώσει τη συνειδητότητά της σε ένα καθαρό, κρυστάλλινο φορέα. Εκείνη τη στιγμή, ανάμεσα στη μυροφόρα και τον Ιησού, συντελείται ένα μυστήριο αλημνικής μετουσίωσης. Η γονατισμένη γυναίκα, αφού με τα μαλλιά σκουπίζει τα πόδια του άνδρα, συμβολίζει την ταπεινώση της ζωτικής δύναμης, της κατώτερης ψυχής, μπροστά στην αναγνώριση της υπεροχής της πνευματικής αρχής, που αντιπροσώπευε ο Χριστός. Την στιγμή εκείνη από τα χωμάτινα σκεύη, σύμβολο της φυσικής έκφρασης της ψυχής, αναδύεται το μύρο της Θείας Αγάπης. Αυτό ήταν κάτι πέρα από το συναίσθημα. Ήταν το απόσταγμα της πνευματικής κατανόησης της γυναίκας. Ήταν και είναι η εσωτερική αδιάφραστη γνώση που αποκαλύπτει

την αλήθεια μέσω της ενόρασης. Έτσι η Θεία Αγάπη δεν είναι η αγάπη των συναισθημάτων, αλλά της ενεργούς και άπλετης νοημοσύνης. Είναι αυτή που συνδέει την καρδιά και το νου και γίνεται έτσι το ταχύτερο και βασιλικό μονοπάτι εισόδου στη Θεϊκότητά μας. Με αυτή την έννοια η αγάπη παρουσιάζεται ως έννοια από κάτι που είναι πέρα και πάνω από τη δική μας επιλογή και τις προσπάθειες. Αν στο μονοπάτι της γνώσης μπορεί να μπει κανείς με δική του πρωτοβουλία, την Θεία Αγάπη δεν μπορεί να την έλξει, να τη ζητήσει ούτε να τη βρει από μόνος του, γιατί έρχεται πάντα από τον ίδιο το Θεό, ως δωρεά χάρης και μέσα από ανεξερευνήτες για τον ανθρώπινο νου προϋποθέσεις.

Το παράδοξο της Θείας Αγάπης είναι πως αν και υψώνεται φλέγουσα και εκστατική προς τη Θεότητα, έχει ως έναυσμά της το ανθρώπινο πρόσωπο του πλησίον. Καμία ιδέα ή γνώση θεολογική ή φιλοσοφική, δεν έχει αποδειχθεί ικανή να γονιμοποιήσει την ανθρώπινη καρδιά περισσότερο από το δημιουργημένο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση πρόσωπο του πλησίον. Σε αυτό το πρόσωπο προβάλλεται η εικόνα της εντός μας Θεότητας. Ο άλλος γίνεται καθρέπτης στην αντανάκλαση του οποίου αναγνωρίζουμε τα κρυμμένα χαρακτηριστικά της υπολανθάνουσας ολότητάς μας. Η αποκάλυψη του άλλου πόλου μέσα μας, βιώνεται ως η υπέρτατη θρησκευτική εμπειρία του ανθρώπου.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα της Θείας Αγάπης, είναι ότι ενώ τη βιώνουμε μέσα από τον άνθρωπο, υπερβαίνει τον άνθρωπο και μας έλκει τελικά προς τον Θεό. Όμως καθώς οδεύουμε προς Εκείνον και διεισδύουμε στην πραγματικότητα του Αληθινού και της Αγνής Ουσίας, γινόμαστε κοινωνοί της εμπειρίας της αρχέτυπης ενότητας της ανθρώπινης ψυχής, όπου αποκαλύπτεται το μυστήριο των αυθεντικών ζευγών της Αρσενικής και Θηλυκής αρχής, όπως δεν έπαιψαν να υφίστανται αναλλοίωτα από την αρχή της Δημιουργίας. Στο σημείο εκείνο γινόμαστε ταπεινοί παρατηρητές της προσωπικής πορείας της ψυχής μας μέσα στο χρόνο, από την αρχή της υλικής εκδήλωσης, έως την τελική επιστροφή.

Η εσωτερική και προσωπική αποκάλυψη του Θείου πεπρωμένου της Αγάπης, είναι ένα υψηλό στάδιο στην πορεία της ψυχικής ολοκλήρωσης με πνευματικά αποτελέσματα που ξεπερνούν τα όρια της προσωπικής ψυχής και φωτίζει σαν πυρσός τα σκοτάδια της συλλογικής σκέψης. Η αλήθεια που ενσωματώνει, είναι ικανή να επιφέρει μια ριζική τροποποίηση της αντίληψης σε ό,τι αφορά τη σχέση με τον πλησίον. Η διεισδυση μιας τέτοιας πνευματικής αλήθειας στην ανθρώπινη διάνοια, είναι η μόνη ικανή να καταργήσει την καρμική σπορά των εκδηλώσεων της κατώτερης αγάπης που συνθέτει τον κυκλώνα των παθών και της συναισθηματικής δυσαρμονίας στον κόσμο μας. αυτός ο κόσμος έχει διαμορφωθεί πάνω στις σταθερές της εγωιστικής αγάπης και στον κυρίαρχο ιστό της ικανοποίησης του εαυτού. Αυτού του είδους η αγάπη ενέχει λιγότερο ή περισσότερο το σπόρο της ιδιοτέλειας που προβλέπει στα «αγαθά» της προσωπικότητας του άλλου, προς αύξηση της δικής μας. αντίθετα η αγνή αγάπη, με μοναδικό στολίδι της την ταπεινότητα, στρέφεται ως ικέτιδα ως προς την ίδια την ουσία της αγάπης, όντας ικανή να ικανοποιηθεί μόνο από αυτή και από τίποτε επίπλαστο και φθαρτό. Απευθύνεται στο πρόσωπο και όχι στα αντικείμενα. Αγνοεί τα φυσικά ή επίκτητα χαρακτηριστικά, τις ιδιότητες, τα αξιώματα ή τις ελλείψεις, τα προτερήματα ή τα ελαττώματα. Βλέπει στο αγαπώμενο πρόσωπο το Θεό και συνδέει την ιδέα του Θεού με το αγαπώμενο πρόσωπο. Η αληθινή Αγάπη παρέχεται ολοκληρωτικά, ανυστερόβουλα, χωρίς να ζητά τα εαυτής και χωρίς, για το λόγο αυτό, να εκπίπτει ουδέποτε (Α' Κορινθ. 6-8'). Όταν κάποιος τελεί εντός και κάτω από την ακτίνα της Θείας Αγάπης, αρχίζει σε αυτόν με παράδοξο και ανεξερευνήτο πραγματικά τρόπο μια μυστική διαδικασία εσωτερικού βιώματος και κατανόησης, μια μύηση που ολοκληρώνει σταδιακά τον εξαγνισμό της προσωπικότητάς του. Με αυτήν την έννοια η Αγάπη του Θεού γίνεται η φωνή Του που καλεί τον «παραστρατημένο υιό» πίσω στο σπίτι το οποίο εγκατέλειψε. Μια φωνή που αντηχεί από άκρη σε άκρη στην καρδιά του ανθρώπου, για αυτό και η αγάπη χαρακτηρίζεται στους κόλπους της εσωτερικής παράδοσης ως Θεία Κλήση. Χαρακτηριστικό της ακτίνας της Θείας Αγάπης είναι ότι εξαγνίζει τα συναισθήματα και με έναν αλχημικό τρόπο μετουσιώνει τη φυσική επιθυμία και την ανάγκη της ικανοποίησης

μέσα από τις αισθήσεις, που κυριαρχεί στην κοινή αγάπη. Έτσι μετατρέπεται η κατώτερη συγκινησιακή και νοητική ύλη στο πνευματικό τους αντίστοιχο που για τους αλχημιστές του Μεσαίωνα ήταν ταυτόσημη με την έννοια του «Ουράνιου Χρυσού» του πνευματικού πυρήνα δηλαδή κάθε φυσικού σώματος.

Έτσι η αγάπη, χάνοντας το υλικό της βάρος μετουσιώνεται σε αγνή ενέργεια και μπορεί να ανυψώνεται στο σύμπαν της εσωτερικής συνείδησης του ατόμου, γεννώντας εκεί ένα πνευματικό παιδί, μια νοήμονα ενέργεια, που αν και ξεχωριστή και νέα, εμπεριέχει τους υλικούς γονείς της και τους διασώζει και αυτούς πέρα από τα όρια του κόσμου τούτου, στην Αιωνιότητα. Σε αυτήν την γέννα καταργείται ο δυισμός που αντιπροσωπεύουν οι υλικοί γονείς, η Αρσενική και Θηλυκή αρχή ή στο επίπεδο του νου, ο αριστερός και δεξιός λοβός του εγκεφάλου.

Η αγαπητική ένωση της αρχικής δυάδας εκπληρώνει το νόμο της δημιουργικής εκδήλωσης της μονάδας, σύμφωνα με το Θεολογικό πρότυπο της Αγίας Τριάδος. Αυτό το παιδί τόσο ιδεατό, όσο και υλικό, είναι ο Χριστός που γεννάει η ανθρώπινη ψυχή ως εξαγνισμένη υλική φύση, μετέχει και στις δύο υποστάσεις του ανθρώπου και συνδέει τον αόρατο και τον ορατό κόσμο, τον Θεό και τον άνθρωπο. Έτσι ο Χριστός φέρνει το πνευματικό μέσα στο υλικό κυριαρχώντας με τη σιδερένια ράβδο της ανώτερης συνείδησης, πάνω στις κατώτερες τάσεις και απελευθερώνοντας τον δέσμιο κληρονόμο του πεπρωμένου της πτώσης. Ο Χριστός είναι ο μόνο που μπορεί να δημιουργήσει την Πολιτεία του Θεού μέσα σε μια ανθρώπινη συνειδητότητα κατ' επέκταση σε ένα κοινωνικό σύνολο.

Ο Χριστός είναι ο εσωτερικός καταλύτης της ψυχικής μεταρσίωσης. Το διαβρωτικό ύδωρ της αγάπης που κατατρώγει την υλική μας φύση. Δεν νουθετεί με τον εξαναγκασμό των ανθρώπινων νόμων, ούτε με το φόβητρο της άνωθεν τιμωρίας. Ο Χριστός επεμβαίνει μέσα μας ως άρτια, διαυγής κατανόηση και πυρά φλεγόμενη. Είναι το βρέφος που όταν αναλάβει τα ηνία, γίνεται ο Πατέρας. Είναι ο Νυμφίος που καλεί διαρκώς και έλκει δια της αγάπης Του. Αυτή η ίδια η Αγάπη γίνεται ο Σταυρός των δοκιμασιών που επιβάλλει ο Χριστός, εκπληρώνοντας τη θεραπευτική μετουσίωση της ψυχής. Σε μια τέτοια διαδικασία εκείνος κατέρχεται ως πνευματική αρχή και συναντά τη Μητέρα Γη, την υλική φύση που ενυπάρχει μέσα μας ελκυσόμενος από την συνεχή και διακαή απαίτηση ένωσης, που εκείνη από καταβολής της, του απευθύνει. Το ίδιο το σχήμα του Σταυρού, με τον κάθετο και οριζόντιο άξονα να τέμνονται, φανερώνει συμβολικά την ένωση της Αρσενικής και Θηλυκής αρχής και τη συνάντηση του πνευματικού και υλικού αντιστοίχου της. Του κοσμικού Γιν-Γιανγκ που φέρνει τις συμπαντικές προεκτάσεις του στο επίπεδο της ανθρώπινης ψυχής και προσωπικότητας.

Δια του Σταυρού η ανθρώπινη φύση τελειοποιείται. Αυτό σημαίνει ότι επανέρχεται η τέλεια εξισορρόπηση των τεσσάρων στοιχείων της ύλης της (γη, νερό, αέρας και φωτιά), προκειμένου να ενεργοποιηθεί μια ανώτερη αρχή το Πνεύμα που αντιστοιχεί στο πέμπτο στοιχείο των αλχημιστών και του Σμαραγδένιου Πίνακα του Ερμή του Τρισμέγιστου.

Πρόκειται για την «σύζευξη», το πέμπτο στάδιο στην εξέλιξη του «Μεγάλου Έργου» που συμβολίζει την ένωση των αντιθέτων και την επίτευξη της ανδρογυνίας μέσα στη συνείδηση. Έτσι κατά τους μυστικούς Θεολόγους, στο Κέντρο του Σταυρού εγγράφεται το τέλειο τετράγωνο και ο τέλειος κύκλος που σηματοδοτεί την ολοκλήρωση μέσα από την αέναη κυκλικότητα της ζωής. Την γέννηση, το θάνατο και την αθανασία. Το κέντρο του κύκλου, η τελεία, υποδεικνύει την επιστροφή στο αρχικό σημείο τη λήξη της περιπλάνησης και το τέλος της γραμμικότητας του χρόνου. Τώρα η εξαγνισμένη δια των δοκιμασιών της αγάπης του Χριστού ανθρώπινη φύση, χάνει το απτό της περίγραμμα, απλώνεται διάπλατα αμβλύνεται και είναι σε θέση να διαχυθεί στο άπειρο. Η αγάπη του Χριστού γίνεται ο χάρτης της διαδρομής πέρα από το υλικό σύμπαν, γι' αυτό και ο Χριστός αποκαλείται η οδός και ταυτόχρονα η πύλη. Αυτός είναι το μεταίχμιο από την ανθρώπινη στη Θεϊκή φύση, το τελευταίο ορατό σκαλοπάτι, η ύστατη συνειδητή πραγματικότητα από την οποία ο άνθρωπος μπορεί να εισέλθει στον κόσμο του υπερβατικού και απρόσιτου ως προς τη φυσική του αντίληψη, που όμως αποτελεί κληρονομιά του. Τη Θεότητα Πολιτεία Θεού.

Το πέρασμα σε αυτή τη διάσταση της συνείδησης, ισοδυναμεί με την κατάργηση της φυσικής αντίληψης και των περιορισμών της. Αν η διαχωρισμένη αντίληψη υπήρξε η κληρονομιά του χαμένου Παραδείσου, ο βραχίονας του Χριστού υπόσχεται την υπέρβαση του χάσματος, ανάμεσα στα δύο επίπεδα του νου και τη μετοίκηση σε μια νέα γη συνειδητότητας που στην αποκάλυψη αναφέρεται ως Νέα Ιερουσαλήμ.

Η Νέα Ιερουσαλήμ είναι η ανθρώπινη συνειδητότητα που υπερέβη τη σύγκρουση των αντιθέτων μέσα της και οδηγήθηκε σε εκείνο το συνθετικό σημείο του νου, που εκφράζεται ως ενιαία σκέψη. Εδώ γίνονται όλα καινούρια και τίποτε δεν είναι όπως πριν. Καινούριος ουρανός και γη καινούρια. Διότι ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γη παρήλθαν και η θάλασσα δεν υπάρχει πλέον (Αποκ. 21,12). Αυτό σημαίνει ότι ο παλιός τρόπος σκέψης και το παλιό συναίσθημα έχουσε μεταμορφωθεί μέσα από τις εξαγνιστικές επιδράσεις του πνεύματος του Χριστού στη συνείδηση και μια νέα κατανόηση έχει εδραιωθεί εκεί που πρώτα επικρατούσε η παλιά.

Με αυτήν την έννοια: θάνατος δεν θα υπάρχει πλέον ούτε πένθος, ούτε κραυγή, ούτε πόνος, διότι τα παλιά παρήλθαν (Αποκ. 21). Τα «παλιά» κατά την ανθρωποσοφία ήταν εκείνο το φως της συνείδησης αντιστοιχούσε στον αρχαίο Ήλιο και την αρχαία Σελήνη. Τις δυνάμεις που διαμόρφωσαν τη φυσική συνειδητότητα του ανθρώπου στην αρχή της εξέλιξής του. Οι δυνάμεις αυτές αφού εξυπνέτησαν την εμπειρία της ψυχής στον πορεία της στο χρόνο, έχουν πλέον ολοκληρώσει το έργο τους. Τόσο η εμπειρία της συνείδησης που προέκυπτε από το σώμα δεν έχουν πια λόγο ύπαρξης, διότι η αληθινή και τέλεια κατανόηση πηγάζει από το Πνεύμα του Χριστού που μας ενώνει με την πρωταρχική πηγή της ζωής. Τη Θεότητα. Αυτό είναι το αληθινό Φως. Η πνευματική νοημοσύνη του ολοκληρωμένου ανθρώπου που εγκαθιδρύει μέσα του και γύρω του μια νέα πραγματικότητα απόλυτης Ειρήνης.

Η Ειρήνη συντελείται μόνο με την εξουσία του Χριστού πάνω στις αντιμαχόμενες δυνάμεις του εαυτού, γι' αυτό ο Χριστός αποκαλείται Πρίγκιπας της Ειρήνης. Η ολοκληρωμένη ανθρώπινη συνείδηση, η διαυγής νοημοσύνη που πηγάζει από εκείνο το επίπεδο του νου που δεν διαφοροποιείται και παραμένει αναλλοίωτο, εκφράζει το κορυφαίο στάδιο της επίτευξης της ανθρώπινης εξέλιξης.

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΟΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ

Αυτό ισχύει τόσο ατομικά όσο και συλλογικά. Σήμερα ολόκληρη η ανθρωπότητα εισέρχεται σε ένα κοσμικό κύκλο που μας υποχρεώνει στην εγκατάλειψη των παλαιών προτύπων. Η εποχή του Υδροχόου φέρνει νέα συμπαντικά ρεύματα σκέψης που απλώνουν την ευεργετική τους αύρα στον μουντό ουρανό της ταλαιπωρημένης ανθρωπότητας.

Όσοι ανοίγονται στα ρεύματα αυτά θα συνειδητοποιούν την ενότητα της ζωής, την ενότητα μεταξύ των ανθρώπων. Η εγκατάλειψη της προσωπικής βούλησης στη Θέληση του Θεού μαζί με την εξισορρόπηση του συγκινησιακού μας κόσμου, θα επιτρέπουν στο νέο φως να διεισδύει και να μετασχηματίζει ολοένα και περισσότερο τον παλιό κόσμο. Καθώς αυτό θα επιτυγχάνεται μπορούμε να οραματιστούμε μαζί με το αρχαίο φιλόσοφο την «ιδανική πολιτεία». Μπορούμε να ελπίζουμε σε αυτό το νέο τόπο ύπαρξης που ο Ιησούς υποσχέθηκε να ετοιμάσει για τους δικούς του και τέλος μπορούμε να παρευρεθούμε στο χαρμόσυνο γεγονός ενός γάμου που ο γαμπρός είναι το πνεύμα του Χριστού και η νύφη η ψυχή του κόσμου.

K.I.F.